

Biel Mesquida

L'ús escaient de la bogeria

Biel Mesquida és un personatge —ens pegaria a tots plegats si gossésim dir-li personalitat— que sap molt bé el que es fa malgrat estrafer els continguts de la presentació del creador artístic, en aquest cas l'escriptor. Per ell no existeixen gèneres; en tot cas, explica tot prenent taronja amb moscatell, que hi ha gèneres de paper, un tipus de paper per a cada cosa, poema d'amor, novel·la... No li plauen aquestes forçades confidències, «per alguna cosa escriu!» i, com diuen amb l'argot dels paramarginats del nostre context: «Em passo de moltes coses». En Biel acaba de treure dos llibres: **Putà-Marés i Self Service** aquest darrer en col·laboració amb Quim Monzó i ja fa uns mesos. Angels, no del cel, sinó de les llibreries ens diuen que surten com l'aigua. En Biel se n'estranya. «Mai no haguera pensat que tingués tants lectors» i anem continuant envoltats per l'agradable fum de la pau, una plàcida conversa.

—Els lligams entre vida i literatura deuen tenir alguna connotació especial en el teu sistema de creació, oi?
—Crec que en els moments ac-

tuals tinc un cert distanciament dels anys decisius de la meua infantesa; ara són els anys d'aprenentatge; tinc un parell d'obres titulades precisament **Los años decisivos** i **Los años de aprendizaje**. I quina mania teniu a voler només referències d'obres publicades! L'Obra inèdita, com és aquest cas, és tant o més important que la publicada. M'adono que els lligams entre vida i literatura són radicals i abismàtics. Entre els dos espais radicals i abismàtics pot donar-se una petita metàfora, jo puc ser, posem per cas, molt miserable, fill de puta, desgraciat i fer un lilit rodó en una cantonada de la Rambla amb moros, putes i altres «bitxos» i ser, d'altra banda molt digne, quan em poso davant una fulla en blanc. Són coses que val més no comparar que treure'n una metàfora. Ara sé més que ho sé, abans ho sabia però no sabia que ho sabia, era la meua fatalitat.»

—Fem una mica de camí enrera i anem a veure el Mesquida embrió d'escriptor...
—Dins la meua memòria més cronològica sempre hi ha un paper i un il·lapis i jo escriu coses per a algú.

Els destinataris en aquells temps eren molt pocs. Al col·legi, tenia tretze anys, era la publicació «L'Arbre»... però trobo que demanar això a una persona de més de vint-i-cinc anys és gairebé obscè. Bé, tinc molts llibres de poemes, quatre o cinc, recordo precisament: **Un glop de perfum dins sa boca dels caníbals**, una novel·la, també inèdita, amb un títol que ara: **El dia de mañana**. I tot el que he publicat que ja és conegut. Estic preparant una cosa per a la televisió, **Cerimònia de seducció** que és una Maria del Mar Bonet que ni canta ni balla ni fa de folklorica mallorquina, i que si té el beneplàcit de Josep M Benet i Jornet es farà ben avist.»

—T'és indiferent la llengua en l'escriptura?

—Sempre escriu en català, castellà i francès, voldria escriure en set o vuit llengües, perquè «estoy enamorado de la fragilidad del idioma». Escriu en castellà perquè vaig estar en un bressol a Castelló de la Plana; la meua mare era mestra nacional i tenia, doncs, un canvi de ritmes entre tot de llengües: per part de pare, només mallorquí, i de mare,

francès, castellà i un poc d'anglès. Jo no tinc cap problema ideològic respecte a la llengua. Escriu en la llengua que més trama em presenta.»

—Un escriptor com tu, segur que deu tenir una visió molt crítica de la cultura catalana?

—Veig com una gran boira, espesa, opaca i freda, que amara aquestes autonomies, regions, nacions... vaig veient que «la cultura de les ànimes lligades a la geografia em sembla indigna». Veig doncs, aquesta boira lligada al capital i la geografia, màscares com si fossin mòmies vives: veig pocs Sade, Azaña, Maquiavel, Artaud, Nietzsche... entre no-saltres... em produeix tot una desil·lusió que només em pot dur a la follia. Ben fotuda aquesta ciutat, si d'això en podem dir ciutat; no és que faltin institucions, sinó gent que cridi des de fora d'elles, que es desmar-

quin, però sabem que les institucions han d'existir per a poder sortir d'elles. Hi ha molt poca gent desmarcada... Com a final podria dir-te que intento quedar dignament dins la meua fam. Sé que passaré fam tota la meua vida, però passar fam amb majestat només ho aconsegueixen alguns triats dels déus i jo voldria comptar-me entre ells.»

Així sigui.

Josep M Figueres